

NEDERLANDSCHE MAATSCHAPPIJ TOT BEVORDERING DER TANDHEELKUNST.

BIJDRAGEN VOOR DEZE RUBRIEK
ONDER REDACTIE VAN

J. S. BRUSKE - H. G. PITSCH - W. C. KOLDEWIJN.

Het zwaartepunt van onze Jaarvergadering.

Wat voor de artsen sedert jaren een vraagstuk van beteekenis uitmaakt — een vraagstuk nog niet bevredigend opgelost en door hen te laat onder de oogen gezien en daardoor ingewikkeld geworden als een probleem — is op den huidige dag voor ons een brandende kwestie: ziekenfondswezen.

In den tijd dat deze aangelegenheid slechts werd beheerscht door het beginsel van ziekenverzorging aan minvermogenenden of mindergegoeden, was het voor hén de juiste tijd tot ingrijpen.

Het getij verstreek voordat de Mij. tot Bev. d. Gen. ingreep.

En intusschen werden de bakens verzet. Het ziekenfondswezen is een andere phase ingetreden. Was eerst het beheer bijna uitsluitend in handen van medisch denkende mannen en was het toen ook de tijd, de verhouding van ziekenfondsleden tegenover ziekenfondsarts wettelijk te regelen — het werd verzuimd.

En toen de Mij. de noodzakelijkheid inzag metterdaad het ziekenfondsvraagstuk wettelijk te regelen, was het uit noodweer; omdat intusschen bij een groot aantal zieken-

fondsen het beheer in handen was gekomen van z.g. coöperaties die het niet in de eerste en eenige plaats te doen is om ziekenverzorging voor onbemiddelden, doch in wier lijn het meer ligt van ziekenfonds, ziekenverzekering te maken: onderneming.

Het medezeggenschap van den arts kreeg bij dusdanige vervorming in het wezen der ziekenfondsen een gevoeligen knak, daar het bestuur van de ziekenfondsen in den nieuwen vorm meerendeels is gaan bestaan uit medebelangebbedden; leden der coöperatie of ondernemers.

De medicus wordt daar meer beschouwd als loontrekkend ambtenaar en hem worden wetten voorgeschreven *zijn* dienst betreffend, waarbij de vrije artschenkeus nog in het nauw kwam.

Het spreekt vanzelf, dat de beginselen waarop de ziekenfondsen vroeger steunden, ingrijpende veranderingen ondergingen en niet alleen dat b.v. de welstandsgrens die voor de toelating vereischte was, werd verwaarloosd, het kwam zelfs voor, dat door een administrateur-bestuurder van zulk een ziekenfonds, ingevolge een aanmerking dienaangaande open werd verklaard, dat zijn ziekenfonds eenvoudig een ziekteverzekering is en dat daarom met de welstandsgrens geen rekening wordt gehouden; en dit omstreeks den tijd, dat de Mij. tot Bev. der Gen. een wetsvoortsel tot wettelijke bepaling van de verplichte welstandsgrens bij de toelating als lid voor een ziekenfonds aanhangig had gemaakt.

Ofschoon dit punt niet het eenige is, waarvoor de medische stand zich ten opzichte van de ziekenfondsen ten strijde heeft gegord, kunnen wij ons voorloopig er bij bepalen, omdat dit het nauwst verband houdt met *onze* belangen in zake ziekenfondswezen.

Niet dat ook *wij* slechts *dit* belang te behartigen hebben in deze zaak; maar dit bijzonder welstandsvraagstuk is voor beide groepen — zoowel artsen als tandartsen — van hetzelfde groote gewicht. En nu de Mij. tot Bev. der Gen. deze kwestie — zij het ook wat laat — in haar strijdprogram

heeft opgenomen; voor ons is het — hoewel *niet te laat* — toch wel den hoogsten tijd ernaar te streven door samenwerking met genoemd lichaam, wettelijk dit vraagstuk te helpen oplossen.

„Die zich in anderen spiegelt”

Wij tandartsen hebben tot voor korten tijd niet zoozeer dien invloed ondergaan als de artsen. Tot voor korten tijd! Hoe nu? De ziekenfondsen nemen onder het beheer van allerlei ondernemende kleine burgers, in het teeken der coöperatie, het voorkomen van verzekeringen aan (of dreigen dit aan te nemen). De welstandsgrens is geen vereischte, zoodat het publiek, dat niet in ziekenfondsen thuisbehoort, toch welkom is.

De wijze echter, waarop de tandheeskundige hulp in coöperaties enz. wordt gehonoreerd, staat gelijk met die der ziekenfondsen, zoodat welhebbende burgers voor armenprijzen tandheeskundige hulp kunnen verkrijgen. *Kunnen* verkrijgen? Neen inderdaad wordt er ruim gebruik van gemaakt, door velen die niet in de termen vallen, getuige uitingen van medewerkers — en oudmedewerkers-tandartsen, aan bestaande ziekenfondspoliklinieken.

Werden de medewerkende artsen als loontrekkende ambtenaren beschouwd, de tandartsen worden door ziekenfondsen in den geest van coöperatieve ziekteverzekering *in dienst genomen*, zonder medezeggenschap in zaken den tandheeskundigen dienst betreffend en hebben de taak, ongezien of zij die naar behooren kunnen vervullen, den toeloop van patiënten te „verwerken.”

Of dat wel in het belang der behandeling kan zijn?

Samenvattend zien wij dus: dat eenerzijds een groot deel der kleine goeode burgerij naar zulke ziekenfondsverzekeringen en deszelfs tandheeskundige poliklinieken heentrekt en daarvan „profiteert”.

En dat anderzijds datzelfde publiek aan kleine burgerpractijken wordt onttrokken, ofschoon het daar thuis hoort,

daar de welstandsgraad waarin het verkeert de bewering wettigt, dat het patiënten zijn, in staat in de privaatspraktijk een redelijke tandheelkundige behandeling te honoreeren.

Allereerst wordt dan schade geleden door jonge, pasgevestigde tandartsen, maar buitendien worden door het beschikbaar stellen van tandheelkundige hulp inclusief prothese in genoemde verhouding tot een minvermogend honorarium, de algemeene waardebegrippen voor tandheelkundige diensten bij dat publiek op lager peil gebracht.

Voor den tandheelkundigen stand is het dus van belang dat hierin verandering kome.

Eens in het jaar, nu voor de eerste maal in het jonge leven van onze Maatschappij zullen wij tezamen komen, een terugblik werpend op al datgene wat in het afgelopen werkjaar viel te boeken. Zoo'n eerste levensjaar is misschien wel het gewichtigste tijdperk van een lichaam als onze Mij.; ten eerste omdat er het bestaansrecht in bewezen moet zijn — het bestaansrecht zoo lang bestreden, en ten tweede omdat de behoefte waarin de Mij. moet voorzien door het werkresultaat moet zijn bewezen.

Het zou den tijd der vergadering vooruitloopen zijn op deze plaats te beweren, dat aan alle eischen was voldaan. Komt collega's, allen ter vergadering en oordeelt zelf; maar komt ter vergadering, want zij is belangrijk. Belangrijk voor U allen.

Het H.B. heeft ingezien dat het belangrijkste en tevens het moeilijkste punt voor de Mij. en het gewichtigste vraagstuk op sociaal gebied voor ons tandartsen is gelegen bij het ziekenfondswezen. Het is het zwaartepunt der jaarvergadering. Een groot belang voor den tandheelkundigen stand. Komt op de jaarvergadering!

M. z. P.
